

na statku Państwa wysyłającego tylko wówczas, gdy urzędnik konsularny o to prosi lub wyrazi na to zgodę.

2. Właściwe organy Państwa przyjmującego mogą bez zgody urzędnika konsularnego interweniować w związku ze zdarzeniami, które nastąpiły na statku, jeżeli zdarzenia te naruszają spokój lub bezpieczeństwo w porcie bądź ustawy i przepisy Państwa przyjmującego w sprawach paszportowych, celnych lub ochrony zdrowia.

3. Jeżeli właściwe organy Państwa przyjmującego zamierzają dokonać czynności przymusowych na statku, powinny zawiadomić o tym urzędnika konsularnego w takim czasie, aby mógł on być obecny przy dokonywaniu powyższych czynności. Jeżeli jednak przybycie urzędnika konsularnego na czas byłoby niemożliwe, właściwe organy Państwa przyjmującego udzielą urzędnikowi konsularnemu dokładnych informacji

o przebiegu dokonanych czynności przymusowych. Postanowienia niniejszego ustępu nie stosuje się do zwykłych czynności kontrolnych w sprawach paszportowych, celnych i ochrony zdrowia, dotyczących statku, członków załogi i pasażerów.

Artykuł 39

1. Jeżeli statek Państwa wysyłającego rozbije się, osiędzie na mieliźnie lub ulegnie innej awarii w Państwie przyjmującym albo jeżeli przedmiot należący do tego statku lub jego ładunku albo też przedmiot należący do ładunku jakiegokolwiek rozbitego statku i stanowiący własność Państwa wysyłającego lub obywatela tego Państwa zostanie znaleziony na brzegu Państwa wysyłającego albo na jego wodach terytorialnych lub wewnętrznych albo też zostanie dostarczony do portu tego Państwa, właściwy organ Państwa przyjmującego powiadamia o tym niezwłocznie urzędnika konsularnego. Organ ten poinformuje również urzędnika konsularnego o środkach podjętych dla ratowania ludzi, statku, ładunku i innego mienia, a także części statku i części ładunku, które oddzieliły się od statku.

2. Jeżeli rozbity statek Państwa wysyłającego albo przedmiot należący do tego statku lub jego ładunku zostanie znaleziony na brzegu lub w pobliżu brzegu Państwa przyjmującego albo dostarczony do portu tego Państwa i ani kapitan statku, ani właściciel, ani jego agent, ani odpowiedni ubezpieczyciel nie są w stanie podjąć kroków dla zabezpieczenia takiego statku, przedmiotu lub części ładunku, względnie rozporządzenia nimi, uważa się urzędnika konsularnego za uprawnionego do podejmowania w imieniu właściciela statku kroków, jakie mogłyby podjąć sam właściciel.

3. Jeżeli przedmiot, należący do ładunku rozbitego statku Państwa przyjmującego lub państwa trzeciego i będący własnością Państwa wysyłającego lub obywatela tego Państwa, zostanie znaleziony na brzegu lub w pobliżu brzegu Państwa przyjmującego albo dostarczony do portu tego Państwa i ani kapitan, ani właściciel przedmiotu, ani jego agent, ani odpowiedni ubezpieczyciel nie są w stanie podjąć kroków w celu zabezpieczenia tego przedmiotu, względnie rozporządzenia nim, uważa się urzędnika konsularnego za uprawnionego do podejmowania w imieniu właściciela takich kroków, jakie mogłyby podjąć sam właściciel.

4. Urzędnik konsularny może udzielać wszelkiej pomocy statkowi Państwa wysyłającego, jego załodze i pasażerom. W tym celu może on zwracać się o pomoc do właściwych organów Państwa przyjmującego.

Artykuł 40

Postanowienia artykułów 36, 37, 38 i 39 niniejszej Konwencji mają odpowiednie zastosowanie do samolotów Państwa wysyłającego.

Artykuł 41

Urzędnik konsularny jest uprawniony do pobierania na terytorium Państwa przyjmującego opłat konsularnych zgodnie z ustawami i innymi przepisami Państwa wysyłającego.

ROZDZIAŁ V

POSTANOWIENIA OGÓLNE I KONCOWE

Artykuł 42

1. Urzędnik konsularny może wykonywać inne funkcje konsularne niż określone w niniejszej Konwencji, jeżeli nie są one sprzeczne z ustawami i przepisami Państwa przyjmującego.

2. Urzędnik konsularny może za zgodą Państwa przyjmującego wykonywać funkcje konsularne również poza okręgiem konsularnym.

Artykuł 43

1. Prawa i obowiązki urzędnika konsularnego przewidziane w niniejszej Konwencji, rozciągają się również na członków personelu dyplomatycznego przedstawicielstwa dyplomatycznego Państwa wysyłającego, przydzielonych do wydziału konsularnego tego przedstawicielstwa lub którym powierzono wykonywanie funkcji konsularnych w inny sposób.

2. Wykonywanie funkcji konsularnych przez osoby wymienione w ustępie 1 nie narusza przywilejów i immunitetów przysługujących im z tytułu ich statusu dyplomatycznego.

Artykuł 44

1. Konwencja niniejsza podlega ratyfikacji. Wejście ona w życie trzydziestego dnia po wymianie dokumentów ratyfikacyjnych, która nastąpi w Warszawie.

2. Konwencja niniejsza obowiązuje w tym samym czasie do upływu sześciu miesięcy, licząc od dnia, w którym jedna z Wysokich Umawiających się Stron notyfikuje drugiej Wysokiej Umawiającej się Stronie wypowiedzenie Konwencji.

3. Z dniem wejścia w życie niniejszej Konwencji traci moc Konwencja konsularna między Niemiecką Republiką Demokratyczną a Polską Rzeczpospolitą Ludową, podpisana w Warszawie dnia 25 listopada 1957 roku.

Na dowód czego upoważnieni Pełnomocnicy Wysokich Umawiających się Stron podpisali niniejszą Konwencję i opatrzili ją pieczęciami.

Sporządzono w Berlinie dnia 25 lutego 1972 roku w dwóch egzemplarzach, każdy w językach niemieckim i polskim, przy czym obydwa teksty mają jednakową moc.

Za
NIEMIECKA REPUBLIKĄ
DEMOKRATYCZNA RZECZPOSPOLITA

Klobes

Za
POLSKA
DEMOKRATYCZNA RZECZPOSPOLITA
LU DO WA

Wojtasik